



Arrest

nr. 275 242 van 13 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUNDAHL
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 30 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 april 2022.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat L. LUNDAHL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2018 in Italië internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, meer bepaald op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, sociale voorzieningen, integratievoorzieningen en gezondheidszorg, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Italië, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te

stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij in eerste instantie niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker herhaalt dat hij gedurende twee en een half jaar nooit een vaste woonplaats heeft gehad, hij verbleef in een vluchtelingencentrum en in een appartement met andere personen. Hij stelt bij terugkeer geen beroep meer te kunnen doen op dit 'sociaal huis', waardoor zijn situatie bij terugkeer naar Italië fundamenteel zal verschillen. Hij zou maar zes maanden recht hebben op een sociale woning. Hij stelt dat er een enorm risico op dakloosheid zal zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in eerste instantie beperkt tot het herhalen van zijn betoog. Verder betwist verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet, namelijk dat hij gratis onderdak in een vluchtelingencentrum en later werd ondergebracht in een sociale woning. Verzoeker heeft overigens zelf Italië, en alsook het onderdak in deze woning, verlaten. Verder beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering waar hij stelt dat hij bij terugkeer naar Italië geen beroep meer zal kunnen doen op een sociale woning, want dat hij hier maar zes maanden recht op zou hebben. Hij toont met geen enkel begin van bewijs aan waarom hij niet opnieuw, als een persoon die internationale bescherming in Italië geniet, zou kunnen worden ondergebracht in een sociale woning.

Waar verzoeker nog verwijst naar de moeilijkheden rond het vinden van werk wegens racisme en discriminatie, stelt de Raad dat verzoeker zich beperkt tot het verwijzen naar zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker verliest echter uit het oog dat de motieven in de bestreden beslissing een antwoord vormen op verzoekers antwoorden in het persoonlijk onderhoud. Door het louter verwijzen naar het persoonlijk onderhoud gaat verzoeker niet in op de motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat mogelijke problemen omtrent het vinden van werk niet voldoen aan de hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald door het Hof van Justitie, en toont verzoeker niet aan zich in een toestand van dermate verregaande materiële deprivatie te bevinden. Waar verzoeker verwijst naar objectieve landeninformatie, volstaat het te verwijzen naar wat hierover supra reeds is gezegd.

Verzoeker stelt nog dat hij bij de relevante organisaties hulp heeft gezocht, en hij verder niet op de hoogte was van andere organisaties die hem zouden kunnen helpen.

De Raad stelt dienaangaande dat verzoeker met dit betoog niet ingaat op de motieven in de bestreden beslissing, meer bepaald dat hij in een sociale woning verbleef, een uitkering kreeg, en Italië zelf heeft verlaten omdat hij deze niet hoog genoeg vond. Verzoeker toont met dit betoog alvast niet aan waarom hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.

Verzoeker stelt dat het administratief dossier geen enkele objectieve landeninformatie bevat, en dat er geen enkele onderzoek is gebeurd naar de levensomstandigheden in Italië.

De Raad wijst er dienaangaande op dat de bewijslast in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering op te vullen. Verder herhaalt de Raad dat er een vermoeden is dat de bescherming in het land van herkomst duurzaam is, en dat het aan verzoeker toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken, quod non in casu. Ook waar verzoeker in diezelfde context stelt dat er zich geen informatie bevindt omtrent het belang van zijn minderjarige kinderen, herhaalt de Raad dat het aan verzoeker is om mogelijke problemen hieromtrent aan te tonen. Dienaangaande stelt de Raad nog dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekers aanvraag tot internationale bescherming als niet-ontvankelijk wordt beschouwd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn kinderen wordt gescheiden. Indien verzoekers partner en kinderen mee naar Italië zouden gaan, is het aan hem om in concreto aan te tonen welke problemen dit zou meebrengen ten

aanzien van bescherming door de Italiaanse autoriteiten. Verzoeker beperkt zich echter tot zeer algemene bewoordingen omtrent het belang van het minderjarige kinderen.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 april 2022, verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift en de stukken. Zij meent dat er geen rekening is gehouden met haar specifieke omstandigheden, met name het gebrek aan een vaste woonplaats en een job in Italië, en de discriminatie aldaar. Dit alles ligt, zo stelt verzoekende partij, in lijn met de landeninformatie die ontbreekt in het administratief dossier. Ze vreest bij terugkeer een onmenselijke behandeling en zonder bescherming te vallen in Italië, daar terugkeerders er nog minder steun krijgen dan gewone statushouders en op straat belanden. Verzoekende partij is getrouwd en heeft drie stiefkinderen. Zij klaagt aan dat hun hoger belang achterwege is gelaten en dat er geen garanties zijn gevraagd zoals voorzien in de Tarakhel rechtspraak.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die aan de in voormelde beschikking opgenomen grond afbreuk (kunnen) doen. Ze beperkt zich immers tot het louter

herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, en het formuleren van algemene opmerkingen en kritiek, doch laat na concrete opmerkingen te formuleren die hetgeen (hierover) eerder in de beschikking werd vastgesteld in een ander daglicht kunnen plaatsen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze aanvoert, hierbij verwijzende naar het verzoekschrift en de door haar bijgebrachte stukken, werd en wordt er wel degelijk rekening gehouden met haar specifieke omstandigheden, zoals onder meer wat betreft het door haar in het kader van haar verzoek aangekaarte gebrek aan een vaste woonplaats en een job in Italië en de discriminatie aldaar, alsook met haar argumentatie in het verzoekschrift omtrent o.a. het gebrek aan landeninformatie in het administratief dossier over Italië en het belang van haar kinderen, doch verzoekende partij gaat evenwel niet in het minst concreet in op en laat dan ook na een ander licht te werpen op hetgeen hieromtrent eerder werd vastgesteld en uiteengezet in de beschikking van 22 april 2022, zoals hoger onder puntje 1 staat te lezen. Het louter en alleen herhalen van eerder aangehaalde argumenten is geenszins van aard aan die concrete vaststellingen afbreuk te doen.

Wat betreft de door verzoekende partij ter zitting opgeworpen vrees bij een terugkeer in Italië onmenselijk te zullen worden behandeld en er zonder bescherming te zullen vallen, herhaalt en beklemtoont de Raad de grond in voormelde beschikking waarbij met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17) erop wordt gewezen dat het aan verzoekende partij persoonlijk toekomt om dit zelf op een concrete en overtuigende wijze aan te tonen: *“Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.*

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, meer bepaald op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, sociale voorzieningen, integratievoorzieningen en gezondheidszorg, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Italië, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.”

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij getrouwd is en drie stiefkinderen heeft en zij aanklaagt en –klaagt dat er geen garanties zijn gevraagd zoals voorzien in de Tarakhel rechtspraak, wijst de Raad erop dat het arrest Tarakhel van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 4 november 2014 betrekking had op een gezin met kinderen die een verzoek om internationale bescherming indienden –het ging om een Dublinoverdracht van een gezin met kinderen naar Italië - zij kaarten bij het EHRM de opvangomstandigheden in Italië aan-, terwijl *in casu* verzoeker reeds dergelijke bescherming geniet.

Te dezen ligt met de zaak van verzoekende partij als statushouder in Italië dus een geheel ander en verschillend dossier voor. Verzoekende partij geniet immers internationale bescherming in Italië waardoor haar individuele, persoonlijke situatie dus danig verschilt van die waarop het arrest Tarakhel betrekking heeft. Aangezien zij er internationale bescherming heeft, dient de vraag aan Italië naar (bijkomende) garanties niet te worden gesteld, en zeker niet naar analogie van voormelde rechtspraak van het EHRM naar opvang als persoon die er geen verblijfstitel zou hebben, aangezien verzoekende partij er als begunstigde van internationale bescherming o.a. wel recht op verblijf heeft. Een dergelijke vraag is voor verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië dus niet aan de orde.

In casu speelt het interstatelijk vertrouwensbeginsel en geldt het weerlegbaar vermoeden dat verzoekende partij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, waarbij het aan verzoekende partij als statushouder toekomt om dit vermoeden te weerleggen, zoals eerder in de beschikking van 22 april 2022 werd opgemerkt, waarbij werd vastgesteld dat zij hier in gebreke blijft.

Volgens het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie waar eerder naar werd verwezen, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU, hetgeen naar inhoud overeenstemt met artikel 3 van het EVRM, niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Zoals eerder werd opgemerkt, komt het verzoekende partij toe om dit risico in haar persoonlijke situatie *in concreto* aannemelijk te maken, waar zij echter in gebreke blijft, zoals ook eerder al in de beschikking van 22 april 2022 werd vastgesteld, waarbij zij nalaat hier ter zitting een ander licht op te doen schijnen.

Verzoekende partij toont namelijk niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Italië door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn (geweest) van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MAES